CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 628 — Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. — 26 agost 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer Telèfon 21160 - BARCELONA | **PUBLICACIÓ SETMANAL** | **Administració: Duran i Bas, 11 Telèfon 17605 - BARCELONA**

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

La divinització de l'Estat

Una de les heretgies que el món modern pagarà més cares és la de la divinització de l'Estat. Un dia les escoles de dret deien que l'Estat era la posició jurídica de la societat. I des dels qui atribuïen a l'Estat la senzilla missió de l'ordre públic i de l'administració de justícia, fins als qui volien que l'Estat intervingués en certes esferes de l'activitat social (segons les normes del krausisme) tots eren respectuosos amb la personalitat individual i amb les seves atribucions, absolutament necessàries per al compliment dels seus fins.

Ara, però, les coses han canviat. Ara, a base del socialisme — moviment concentrador de facultats en l'Estat — i a base del nacionalisme radical — moviment concentrador de les activitats nacionals en l'Estat — aquest ho és tot, ho vol abassegar tot i es fica en tot. I hem arribat a un tal convenciment de la possibilitat d'aquest abassegament, que fins i tot veient-ne cada dia els fracassos, tots hem contribuït i contribuïm diàriament a fer forta aquesta heretgia del món modern. Tots invoquem l'Estat quan un problema ens preocupa gaire i tots volem que l'Estat ens el resolgui ¡com si l'Estat fos quelcom independent de nosaltres mateixos i com si l'Estat, a la llarga, fos quelcom més que la societat organitzada en el dret i pel dret!

Avui l'Estat, no solament s'enfronta amb tots els grans problemes culturals, econòmics, socials, espirituals de tota mena, sinó que pretén fer-se'ls seus, resoldre'ls pel seu compte i treure'ls del món de la iniciativa privada o collectiva de la societat. I així l'Estat esdevé devorador d'energies i així la nostra llibertat individual es va retallant en una forma tan decidida que aviat restarà tota ella posada als peus del gran Moloc-Estat.

Seguirà per massa temps aquesta tendència? Hi ha símptomes que delaten que troba ja la seva contrapartida. Arreu del món es tornen a sentir veus clament altre cop per la llibertat individual dels ciutadans, i arreu del món aquest procés, que ho pot ésser de desintegració de l'Estat, pren caràcters més aguts, essent afavorit pels propis fracassos de l'Estat.

Avui tothom ha pogut veure ja el que es tanca en aquests grans i brillants mots d'"economies dirigides", de "concentracions capitalistiques en l'Estat", de "socialitzacions de serveis", de "socialitzacions de la propietat", etc. Tothom ha trobat el fracàs més enorme d'aquestes ideologies, totjust encetades, i la desillusió és ben manifesta en tot el món.

Nosaltres, ara com sempre, dissortadament, arribem tard. I el que en molts països comença a desinflar-se, a casa nostra constitueix l'última novetat portada per tots els elements avançats, que, com de costum, arriben sempre a última hora en tot.

¿Trigarem molt a retornar al crit de Visca la llibertat!, *com a crit alliberador i com ideal de les multituds? ¿Què vindrà darrera les dictadures proletàries de Rússia, de les dictadures feixistes d'Itàlia i Alemanya, de les intervencions exposades del Poder en els Estats Units? Perquè cal esperar el fracàs; i amb el fracàs, la corresponent reacció ideològica i viva.*

Mal ofici és el de profeta, si bé en aquest punt la història ens pot permetre de fer-ne amb relativa facilitat. Únicament un sistema d'harmonia hi ha en el món, i és el derivat de la concepció cristiana de la societat a base del reconeixement de corporacions que ni abasseguin les energies individuals ni escatimin els drets indiscutibles de l'Estat; a base dels drets de la família, de l'organització professional per estaments, de l'Església, dels agrupaments culturals, etc. I únicament quan el lligam entre aquestes corporacions i l'Estat resti assegurat i en el seu just límit, la llibertat podrà ésser una realitat i la missió de l'Estat es deturarà en el seu lloc.

¡Quants cataclismes, però, no haurem de passar abans d'aconseguir aquest ideal!

Amb l'Esteve Piulacs a Montserrat

per Jordi ARNAU

I

Si jo pogués fer tres mesos de vacances com els estudiants i llurs professors miraria de tenir una caseta llogada terra endintre a tres o quatre-cents metres sobre el nivell del mar, no massa lluny de la costa a fi que hi arribessin les marinades fresques a les deu del matí. I així podria passar l'estiu en tres bones condicions: Primera, sense patir fred ni haver de dormir amb flassades. Segona, amb una calor diürna saludable, moderada per les marinades. Tercera, amb les nits fresquetes, provocadores de bones i llargues dormides.

És el cas, però, que les meves vacances no són sinó de quinze dies i moltes vegades trencats encara per lletres o telefonemes de l'encarregat, que reclama la meva presència a ciutat per qüestions urgents a què el patró no pot atendre per les mateixes raons de l'estiueig. Què fer en aquest cas? Partir la quinzena en dues setmanes i passar-ne una a Montserrat, poso per cas, i una altra fent el gandul al mateix pis de ciutat, cosa de les més atractives que hi pot haver. Això sigui dit de pas, que l'estiuejar a casa mateix és el sistema que porta les mínimes despeses, el menor nombre de mosques i la màxima comoditat.

Doncs, bé; tot aquest preàmbul donarà al lector tafaner els motius que m'han portat a passar una setmana a Montserrat amb la família, la primera de l'actual mes d'agost.

Va ser el primer matí que hi vaig passar sencer, que, quan sortia de l'Ofici conventual, em vaig adonar que a la porta de l'església hi havia un porter. Això va constituir per mi una novetat, però ho vaig trobar propi d'una previsió enraonada. Els temps que correm ens fan fer uns ulls com unes taronges. Agafo una cadira i em poso a seure en un reconet del claustre, amb la mala intenció d'espiar les maniobres del porter, si és que tingués encàrrec de fer-ne alguna. Tot seguit hi vam ser. Un senyor amb dues senyores tots estrangers anaven a entrar en el temple. El porter, que ja els tenia ullats d'un tros lluny, els barra l'entrada i els diu en bon català que les senyores no hi poden entrar perquè van desmanegades, vull dir, sense mànegues. Ni el senyor ni elles el van entendre d'una paraula i així ho devien explicar en anglès, el porter no pensava moure's del català i ja feia una estona que durava la comèdia quan surt de l'església un senyor madur, amb cara de senyor Esteve de Barcelona, s'atura, diu quatre paraules en anglès acomboiades d'algunes expressives gesticulacions i la cosa va quedar aclarida. El senyor es treu el gec i el posa a una de les senyores, una bona dama que habitava una cella de Sant Lluís ofereix a l'altra un jersei i qüestió resolta.

Jo llavors vaig clavar una llambregada a aquell senyor que havia fet de mitjancer (torsimany és una paraula massa estranya) i Verge Santa!, ¿Sabeu qui era? Qui m'ho havia de dir! Ja deia jo que tenia aire de senyor Esteve. Doncs era ell mateix en persona, el senyor Esteve Piulacs, ,veí del carrer de les Freixures, a Barcelona, que tantes vegades ha estat presentat als lectors. ¡Quina troballa per un home com jo que no tenia res a fer! Hi corro, l'abraço, i me l'emporto a seure.

— Senyor Esteve, heu estat un bon mitjancer entre el porter i aquella gent forastera.

— M'ha tocat fer aquest paper. Aquestes dones! Aquestes dones! No tenen senderi. I encara si només passés amb les estrangeres, però les d'aquí són tallades pel mateix patró. La moda mana i elles creuen i segueixen com uns bens i no fan cap cas ni de les advertències dels rectors, ni dels bisbes, ni del mateix Sant Pere. I això les que volen passar per cristianes, i àdhuc per devotes. És incomprensible! Que es posessin rètols recomanant la decència a les portes dels envelats i dels saraus i de les reunions mundanes fóra cosa comprensible, però que s'hagin de posar advertències i instruccions a les portes de les esglésies significa que la societat femenina ha perdut la carta de navegar. Una dona que va a missa, fa professió de cristiana, va a presenciar el sacrifici incruent de Jesucrist, memorial i recordatotori de la creu, a una dona que va a un acte semblant haver-li de dir: "Compte, senyora! No vingui mal vestida a presenciar la passió del Redemptor, no manqui a la decència davant de Jesús Sagramentat, no vulgui dar escàndol en un lloc sagrat, on tot ha d'ésser contrició, humilitat, modèstia. També a fora d'aquí vostè ha d'ésser modesta, però no ésser modesta aquí fóra un sacrilegi." ¿Que li sembla, senyor Jordi? Perquè és el cas que unes adventències semblants volen dir que la situació les fa necessàries, que les dones cristianes o que s'hi tenen s'obliden que ho siguin en els actes religiosos més transcendentals.

— Veritablement és un contrasentit, però...

— No em vingui amb peròs ni amb distincions, senyor Jordi. Això que ha vist vostè aquí amb uns estrangers que qui sap quina religió tenen o qui sap si en tenen cap, ho veurà demà amb dones catalanes conegudes o parentes de vostè que vénen a besar la mà de la seva patrona, a dir-li una Salve, a demanar-li gràcies. ¡Incomprensible, senyor Jordi, incomprensible!

— No saben el que es fan.

— No ho digui, això; en tot cas serà que no ho volen saber o no ho volen meditar. Si molt convé seran les mateixes a qui varen barrar el pas l'any passat i aquest any tornaran a provar-ho, a veure si passen.

— Inconscients!

— No hi passo que siguin inconscients. Si fos inconsciència se sentirien avergonyides i compungides després d'advertides ; però vostè observarà en la seva cara una mitja rialla d'indiferència i potser sentirà una murmuració de la intransigència del porter o del "clero" o de la comunitat que no es fa càrrec dels tombs que fa el món.

— I tal si tomba, el món!

— El món, però aquest món de les modes immodestes és aquell món enemic de les ànimes, germà de la sensualitat, servidors ambdós germans del dimoni, collaboradors ambdós de la diabòlica estratègia de l'etern enemic de l'home.

Jo portava al pap tot un munt d'observacions i de

"distingos"; però vaig veure l'amic Piulacs tan terc i tan absolut que no vaig gosar a badar boca i entre mi vaig pensar: "Demà, que estarà una mica calmat, li abocaré tot el que porto dintre i veurem què m'hi diu: "Només vaig fer:

— Hem tocat un punt interessant de moralitat social, sobre el qual hi ha moltes coses a dir. Ara és tard i, encara que no vol ploure, és hora de dinar. Demà n'hem de tornar a parlar. M'agradarà conèixer l'opinió sencera de vostè, senyor Piulacs.

L'autoritat de l'Església en matèries socials i econòmiques

PER J. BLANCH I BOÉS

Ens sembla d'un gran interès, en tractar de la doctrina de les Encícliques socials, començar per una qüestió que té pràcticament una importància i transcendència cabdals. Ens referim a l'afirmació clara i rotunda, sense palliatius ni pretextos, de l'autoritat de l'Església en matèria social i econòmica. Són molts, malauradament, fins en els nostres dies, els qui, a malgrat de les seves manifestacions, ben sovint sinceres, de catolicitat, desconeixen en la pràctica de la seva vida els ensenyaments de la Santa Seu sobre el problema social, potser per no tenir una idea exacta del valor inatacable que aquests sublims alliçonaments tenen per a tots els fidels. Cal, doncs, aclarir ben bé aquest punt i desfer la greu i funestíssima confusió dels qui negligeixen els seus deures socials, per creure falsament que no estan estrictament i ineludiblement obligats a seguir les directrius de l'Església.

I aquestes negligències causen estralls enormes, dels quals són en bona part conseqüència directa les malvestats que ara patim. És molt generalitzada l'opinió que el Pontífex no té competència per a dictar ordenacions en matèria econòmica i social, perquè aquesta cau fora de l'abast de la seva missió purament espiritual. L'opinió que esmentem és absolutament rebutjable. Cert que l'Església no vol ni pot immiscuir-se, sense causa justificada, en els afers purament materials o tècnics de la producció, consum i distribució de les riqueses. Però és innegable, que per damunt de la matèria i de la tècnica, hi ha en tots aquests afers, problemes d'alta envergadura espiritual, moral i àdhuc religiosa. Afirmar el contrari és caure en un laïcisme agressiu i dissolvent, factor activíssim d'ateisme i d'anticristianisme: el laïcisme de l'escola liberal que voldria foragitar Déu de la vida social, després d'haver-lo foragitat de la vida de l'Estat, per a deixar pas lliure a totes les passions desenfrenades i a totes les concupiscències del homes.

El Cristianisme és un ideal totalitari que emplena l'existència dels fidels i regeix les seves activitats, sense excepció. Hem d'ésser cristians no solament en el temple, sinó a tot arreu: en els negocis, en els tallers, en les relacions socials, en els divertiments, en la política, en tot. No podem lloar Déu i retre-li culte en les cases d'oració, i allunyar-nos després d'Ell i prescindir-ne en absolut així que eixim al carrer.

Altrament, és evidentíssim que la qüestió social és essencialment una qüestió que afecta la religió i els costums d'una manera directa i immediata. Ho estem veient cada dia amb els nostres ulls: de l'oblit dels deures que la religió imposa, provenen les injustícies socials, i de les injustícies, les revoltes. Ultra això, la propaganda de les escoles revolucionàries es converteix en un mitjà activíssim i corrosiu de lluita antireligiosa, amb el qual es pretén, amb vil traïdoria, arrabassar als cors humils el tresor de la fe i de les esperances immortals, per a substituir-lo per un bagatge infernal d'odis i de rancúnies.

A més, la Religió no pot romandre indiferent davant greus problemes de Justícia i de Caritat que la qüestió social planteja. Ella, per contra, és, per institució divina, i ha estat tothora al llarg de la història, la Servadora inviolable d'aquestes virtuts excelses. Cal afegir a tot això que l'Església no pot desentendre's del benestar material dels seus fills. Cert que la seva missió és espiritual i ultraterrena; però cal tenir en compte que, segons diu el mateix Sant Tomàs d'Aquino, hi ha un mínim de benestar que és humanament indispensable per a l'exercici de la virtut.

¿Com pot, doncs, atrevir-se ningú a sostenir que la Religió no té res a veure amb aquestes coses i

BITLLETS DE FERROCARRIL
AUTOCARS / VIATGES A FORFAIT

EXCURSIONS COL·LECTIVES
BITLLETS MARÍTIMS I D'AVIONS

INFORMACIONS
I PRESSUPOSTOS
GRATUITS

VIATGES
&
TURISME
ESPLAI

FONTANELLA, 12, 1.er
Telèfon núm. 11565
BARCELONA

que ha d'inhibir-se'n en absolut? Es interessant remarcar que, precisament, els ensenyaments continguts en les immortals Encícliques "Rerum Novarum" i "Quadragesimo Anno" van precedits de l'afirmació decidida i clara d'aquest poder de l'Església. "Coratjosos i amb dret clarament nostre — diu Lleó XIII — comencem de tractar aquesta qüestió, car ella és de tal naturalesa que és impossible de trobar-hi un remei eficaç sense acudir a la Religió i a l'Església. I com que la salvaguarda de la Religió i la cura d'allò que és del domini de l'Església, a Nós han estat principalment confiades, amb raó si calléssim hom judicaria que manquem al Nostre deure."

"Certament — continua el Vicari de Crist — una causa d'aquesta gravetat demana l'activitat i l'esforç d'altres, tals com els governs dels Estats, els amos i rics, i àdhuc els proletaris de la sort dels quals es tracta. Però allò que afirmem sense vacillar és la inutilitat de llur acció si prescindeixen de la de l'Església. Car és l'Església que de l'Evangeli extreu doctrines capaces de posar fi al conflicte, o almenys de llevar-li tota aspror: l'Església, que no s'acontenta solament d'illuminar els esperits amb els seus ensenyaments, ans encara s'esforça a regular en conseqüència la vida i els costums de cada un dels homes; l'Església, que per gran nombre d'institucions eminentment benefactores, tendeix a millorar la sort de les classes pobres; l'Església que vol i desitja ardentment que totes les classes posin a contribució el seu talent i les seves forces per a donar a la qüestió obrera la millor solució possible; l'Església, en fi, la que creu que les lleis i l'autoritat pública deuen, amb mesura i prudència, aportar a aquesta solució el seu concurs."

I completant i puntualitzant el pensament del seu august Predecessor, diu Pius XI: "Abans d'abordar aquestes explicacions (les relatives a la doctrina de l'Església sobre les matèries que són objecte de la "Quadragesimo Anno") Nós hem de començar recordant el principi, ja proclamat per Lleó XIII, que Nós tenim el dret i el deure de pronunciar-nos amb sobirana autoritat sobre aquests problemes socials i econòmics."

"Indubtablement — afegeix — és a la felicitat eterna i no pas solament a una prosperitat passatgera que l'Església ha rebut la missió de conduir la humanitat; i àdhuc, "Ella no es reconeix pas el dret d'immiscuir-se, sense raó, en els afers temporals" (Enc. *Ubi Arcano*). Però a cap preu no pot abdicar la càrrega que Déu li ha confiat i que li imposa el deure d'intervenir, no pas en el domini de la tècnica, respecte del qual Ella està desproveïda de mitjans apropiats i de competència, sinó en tot allò que afecta la llei moral. En efecte, en aquestes matèries, el dipòsit de la veritat que Ens ha estat confiat de Dalt i la gravíssima obligació que Ens incumbeix de promulgar, d'interpretar i de predicar, a despit de tot, la llei moral, sotmeten igualment al Nostre suprem judici l'ordre social i l'ordre econòmic."

Llibres nous

Sermonario Católico popular para uso de predicadores, catequistas y directores de almas, por Francisco Spirago, Profesor de Religión del Gimnasio Alemán de Graben, en Praga. Traducción del alemán por Francisco Bona, S. I. Un volum de 452 pàgs. de 23 ½ × 15 cms. Barcelona, 1933. Gustau Gili, Editor. — Relligat, pessetes 12.

L'autor de l'incomparable Catecisme explanat ha completat el seu meritori treball amb aquest sermonari. No es trobarà certament el lector amb peces oratòries que sabut és que per la seva amplificació exuberant i personal difícilment s'acomoden a ingenis i a auditoris de diverses classes. Com molt bé nota el traductor, ha conservat l'estil senzill i familiar de l'autor tan propi dels predicadors que solament pretenen en els seus sermons fer assequibles al fidels les altíssimes veritats de la nostra santa religió. És fa realment recomanable l'obra per la seva solidesa de doctrina i claretat d'idees, pel seu estil senzill, exempt de retoricisme. És molt interessant per la seva amenitat i oportunitat d'anècdotes i aplicacions pràctiques, com també per les seves divisions encertades i fàcils de retenir en la memòria.

Els rectors, vicaris i altres sacerdots en l'exercici del seu sagrat ministeri trobaran en ell un gran auxiliar amb la seva varietat de temes per totes les dominiques i principals festivitats de l'any, com també per ordenar amb elles novenaris, octavaris, tríduums, etc. De gran utilitat també serà com a llibre de lectura per totes les altres persones i especialment per aquelles que no tenen avinentesa d'escoltar sermons durant l'any.

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei.
Useu sempre:
CEREBRINO MANDRI
No perjudica mai.
Preparat per FRANCESC MANDRI
metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIO D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

Cottet

AV. PORTAL DE L'ANGEL, 40 - BARCELONA

Un "dret" suïcida

PER R. RUCABADO

Los que nada poseen, nada tienen que perder.
El Comitè de vaga del Ram de Construcció.
(Diaris de l'11 d'agost.)

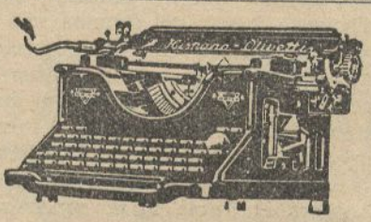
Quatre dies després de publicada la nota en la qual figurava aquesta frase temerària tant com injusta, que no és un simple recurs dialèctic sinó que té una intenció precisa i és un argument dels centrals en la filosofia revolucionària, figurant en lloc preeminent gairebé les mateixes paraules textuals en el Manifest Comunista de Carles Marx, un obrer, un proletari, un "hermano de explotación" va caure mortalment ferit, agredit a trets al carrer de Còrsega, cantonada al de Marina, víctima d'un atemptat dels que per trista ironia es classifiquen amb la nota de *socials*. "*Víctima d'un atemptat de caràcter social, anit passada caigué, mortalment ferit, un obrer del ram de la construcció*", així en lletres grosses ho posaven els diaris del dia 15, colofó sagnant a la finida vaga. Es tractava de l'obrer Antoni Alvarez Ruera, de 25 anys, i els diaris publicaven com a epitafi les ratlles següents: "Pertanyia al ram de construcció i actualment no treballava. Segons versions que recollírem al lloc dels fets, sembla que el mort estava ja assenyalat per les bandes d'acció com una futura víctima" (1). Els agressors, que eren tres, desaparegueren. Eren els eterns "desconocidos", d'aquells que quan els agafen es transformen de sobte en "camaradas inocentes". Són els executors, gens misteriosos del poder que aplica als treballadors lliures, als "*esquirols*", als rebels envers el sindicat, la traducció física de les injúries i les amenaces que en lletres d'impremta publiquen el comitè de vaga i la premsa sindical, poders que pronuncien contra els refractaris una sentència terrible i radical, plenament acomodada a les teories de la violència obrera de Jordi Sorel, inspirades a la vegada per P. J. Proudhon, primer de vindicar per als sindicats obrers el dret a exercir "*una justícia privada terrorista*" (2). Aquí tenim, aquí veiem clar si és veritat que no tenen res per perdre els obrers que fan vaga. Antoni Alvarez és el *quart* obrer del ram de construcció que cau mort a trets pels carrers. Ell ha perdut la vida, i els seus agressors, els seus assassins han perdut la consciència i l'ànima.

Són quatre, dic, els obrers que han caigut morts a trets pel carrer, en la vaga del Ram de Construcció, i la seva sang compta en el pes de la balança que ha de comparar els guanys i les pèrdues dels obrers del ram per raó del terminat conflicte. La seva sang entra en el preu de les millores aconseguides per aquesta vaga (si és que les millores són certes, perquè molts ho discuteixen) (3). El primer va ésser Josep Lázaro Máñez, obrer del ram de construcció, dels que agrediren la força pública en el greu tumult del dia 12 de juny a la Plaça de la Universitat, i fou mort per aquesta en repellir l'agressió. El segon, fou Francesc Llagostera, obrer del Jurat Mixt del Ram de Construcció (socialista, contra el qual anaven les ires anarquistes), assassinat a trets el dia 7 de juliol. El tercer va ésser el capataç del Foment d'Obres i Construccions, Llucià Asin, mort a trets pels pistolers en l'altre gran tumult provocat el dia 10 de juliol als carrers de Sant Pau, de l'Hospital, Riereta i altres d'aquells barris del Dictricte V. El quart és l'infeliç Antoni Alvarez del qual hem parlat en el paràgraf precedent. Aquests quatre perderen *la vida*. ¡Tenien *la vida*, per perdre!

Els obrers ferits a trets, foren molts en aquestes tràgiques jornades, que els vaguistes provocaren. La sang d'ells, encara que el Comitè de vaga i Carles Marx no la valorin per res, els cristians hem de valorar-la i afegir-la al terrible passiu. Hauríem de posar a la llista els 4 obrers ferits a trets en una obra d'Hospitalet el dia 26 de juny, una dona que no era *burgesa, capitalista* ni *explotadora*, una dona del poble, ferida en el segon tiroteig al mateix lloc dos dies després. Tots aquests han perdut la sang del cos. I els agressors d'Hospitalet, i els vils assassins dels obrers Llagostera, Asín i Alvarez Ruera, han perdut, ultra la consciència i l'ànima, la condició d'homes civilizats. La consciència, l'ànima, la condició de persona i de ciutadà, són béns, preciosíssims, que els obrers tenen i posseeixen, fins que l'execució de les ordres del Comitè de vaga els hi fa perdre. I totes aquestes pèrdues tan tremendes van al *passiu* de la vaga.

Les agressions per la dinamita es consideren incomptables. Segurament passen de dues-centes (en la vaga d'ebenistes que durà 22 setmanes, les explosions d'artefactes i els assalts a tallers amb atracament i amb incendi, pujaven totes plegades a més de 80). L'actual del ram de construcció ha durat 17 setmanes, que són 119 dies, i poquíssimes són les nits que no n'esclataren una o dues, havent-hi hagut dia de 7 *bombes* (la nit del divendres 7 al dissabte 8 de juliol, sumant Barcelona i Hospitalet) de manera que bé podem calcular, quedant-nos curts, un mínim de dues explosions quotidianes, comptant-hi des dels artefactes que no esclataren fins a la terrible bomba a una obra del carrer de Lepant, aquella nit del 7 de juliol que féu una destroça enorme i ferí una dona. Els qui fabricaren i posaren aquestes bombes, no podem classificar-los sinó en l'estament

(1) *La Veu de Catalunya*, 15 agost.
(2) Veure el nostre article anterior. Georges Sorel, *Matériaux d'una théorie du proletariat*. Pàgines 425 a 434.
(3) Manifest dels obrers del ram afiliats a la U. G. T. (*El Matí*, 20 agost.)

Hispano Olivetti M. 40
La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona
Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

obrer, perquè dient els sindicats que "no hay màs que *dos* principios en lucha" i no essent patrons els qui destrocen i enderroquen obres i edificis, necessàriament hem de classificar en la casilla *obrers* els autors d'aquestes malvestats, d'aquest abominable sistema i organització de malvestats. I tots els obrers que fabriquen, posen i reparteixen explosius tenien quelcom que ho han perdut en la terrible pràctica de la vaga: vergonya, consciència, entranyes d'home civilitzat.

A darrera hora, el comitè de vaga decretà que ningú no es posés a treballar si no donaven llibertat als presos. Els obrers empresonats per causa d'aquesta vaga del ram de construcció realment deuen ésser nombrosos. Els qui fan les coaccions, els agressors, els destructors i saquejadors de botigues en les jornades del 12 juny i del 10 juliol, els dinamiters, tots aquests poden bé pujar a alguns centenars. És a dir, són centenars els obrers que *han perdut la llibertat*. No és cert que no tinguessin res per perdre, perquè les mateixes exclamacions, les campanyes de la premsa sindicalista, els lletrers que en mangre o quitrà empastifen tot Barcelona demanant "amnistia" (4) en favor de 9.000 obrers presos — fruits de les vagues revolucionàries de tota Espanya — proven que tots aquests proletaris tenien quelcom, i molt preciós, per perdre: *la llibertat*. I que al darrera de les lluites i de les vagues l'han sacrificada. I es presenta un dilema inexorable. La llibertat és o no és un bé estimable. Si no ho és, no val la pena d'amoïnar-se d'haver-la perdut, i llavors ocioses són les campanyes pro presos i pro amnistia. Però si la llibertat és preciosa i amable, és fals, és injust, és inhumà llançar als obrers a les vagues i a les violències amb el pretext que "*no tenen res per perdre*", però fent-los perdre de debò la llibertat i les altres coses bones que amb la llibertat van vinculades.

Disset setmanades equivalen el pa de *cent dies* de treball, la *tercera part d'un any*. Els obrers que han fet la vaga del ram de construcció han perdut el pa de *quatre mesos*. Posseïen collocació, tenien feina. *Treballaven*. Bé preciós sempre, però més encara en l'època actual, quan milions d'homes no en troben. Doncs bé, ¿voleu saber les xifres en pessetes de ço que cada vaguista ha perdut? Val la pena de posar-ho en lletra ben grossa, per a edificació de vaguistes i de sociòlegs.

Han deixat de cobrar, en aquestes 17 setmanes de vaga, 1.326 pessetes cada paleta, i 918 pessetes cada peó o manobre (5).

A tot això, resulta que el Sindicat Únic, heroi victoriós d'aquesta vaga, no demana cap augment de jornal per als paletes, sinó una pesseta per als manobres. Compteu, si podeu, la pèrdua formidable d'un retard així per part dels qui han passat aquestes disset setmanes passant gana i misèria, captant, empenyorant-se, endeutant-se i endarrerint-se... No vull ara esbrinar els avantatges que ja tenia concedits als obrers el Jurat Mixt superiors, segons diuen, a les del Sindicat Únic. Jo només vull advertir quant i quant tardaran a posar-se al nivell els paletes i les altres especialitats que no han aconseguit per mitjà de la vaga cap augment econòmic. ¿No és l'última paraula del cinisme inhumà i bàrbar, quan els obrers perden la sang i passen fam i perden la llibertat, per causa de les vagues, dir i proclamar que els obrers poden fer vaga i lluitar per mitjà de les vagues perquè en les vagues *no hi tenen res per perdre?*

I ara, tots ells, en bloc, els 10.000 obrers en vaga han perdut la pau, el repòs i la seguretat de la feina. Ja veieu si en tenien de coses per perdre! El ram d'indústria afectat queda durament compromès i amb nous perills per als obrers si després d'aquesta enganyosa victòria obtinguda per la violència es veuen novament al carrer per liquidació o per trasllat de les empreses afectades. Després de la victòria del Sindicat Únic en el ram dels ebenistes, segons m'informen, bastants tallers d'ebenisteria han plegat del tot, i altres són traslladats a fora de Barcelona. Hi ha les pèrdues de l'esperit: la pau, el terror, el "*viure entre l'espasa i la paret, entre l'amenaça de la fam o l'amenaça de la pistola*", com declarà un obrer del ram a un amic nostre, i era poc després de començar la vaga (6); la tranquillitat a què com a pobres tenen dret, de guanyar, sense que un poder estrany pertorbi el penòs exercici el guany diari del pa amb el suor del front. Han perdut el repòs i la seguretat de tenir feina. L'endemà de solucionat el conflicte, serà fixe el treball? ¿no plegarà, no reduirà la feina l'amo, avorrit, arruïnat, greument perjudicat per l'enorme pèrdua? La depressió psicològica del viure en lluita, aquell viure *al carrer*, fora de l'ambient del treball, sota la suggestió d'assemblees, discursos, periòdics i fulles revolucionàries, excitadors a la violència i a la desesperació, proferidors de les més greus amenaces per als que no segueixen com ovelles. Solament uns malfactors sense ànima ni família, sense consciència, ànimes de botxí i d'assassí, poden fomentar vagues i vagues a pretext que els obrers no tenen res a perdre!

Els obrers que fan vaga son o espontanis o forçats. En el primer cas, la seva actitud és comparable a la d'un suïcidi collectiu i certament és pròxima la seva obstinació de no voler treballar mentre no se'ls faci justícia, a l'actitud francament suïcida dels presos que fan la vaga de la fam, procediment de resistència, detestable, immoral, com tot suïcidi (encara que l'hagin practicat catòlics algunes vegades, com els irlandesos i els nacionalistes bascongats). No és tampoc llunyana la seva psicologia, d'aquell típic suïcidi dels xinesos, fruit d'una mentalitat inferior i perversa, que suggereix a l'ofès penjar-se a la porta de l'ofensor, per tal d'atreure la indignació pública damunt d'aquest, i la commiseració pòstuma damunt del suïcida (7). No és gens lluny d'aquesta perfídia la literatura del Comitè de vaga quan pondera i exacerba els sofriments dels obrers per causa de la vaga, i la fam que pateixen, a fi de concentrar la indignació contra els patrons, essent així que és ben voluntari aquell sofriment i aquella fam, que no són més que una forma immoral de suïcidi per venjança. Els màrtirs cristians acceptaven el turment, però no s'aturmentaven a si mateixos.

Però en quan als obrers que fan vaga forçats o bé

(4) En molts casos "*Amistía*" (literal. I, demano jo, ¿per què no concedir amnistia als *esquirols?*

(5) Nota del Gremi de Contractistes i Mestres d'Obres. *Diario del Comercio*, 19 agost.

(6) *La tragèdia de l'obrer*, per Manuel Brunet, *La Veu de Catalunya*, 28 abril 1933.

(7) Jordi Sorel diu que Proudhon coneixia aquest depravat costum dels xinesos, quan pensava en la institució de comitès secrets revolucionaris. (*Matériaux*, p. 426, nota tercera.)

per coacció dels seus camarades, o bé per compliment resignat d'un acord d'assemblea (que quan pren acords moralment il·lícits no té força d'obligar) o per temença de l'amenaça o de l'atemptat, per por d'ésser víctimes de la violència, la tragèdia del veure's separats del treball quotidià que és llur joia i l'aliment d'ells i de llurs fills i l'esperança d'un lícit benestar, arrencats al compliment d'un deure sacre, i privats d'un dret elemental i primari, privats de llur propietat que és el treball de llurs braços, despullats de llur patrimoni que és el treball, i convertits en esclaus sense llibertat, esclaus dels malfactors, esclaus dels pistolers, no hi ha despotisme més odiós ni coneix la història tirania més irritant que la que doblega i tortura els vaguistes involuntaris. I són la major part!

Per això jo no demano altra cosa sinó que s'obri un compte corrent a cada vaga. Que s'acreditin en l'Haver els guanys, els beneficis, les millores, que els obrers obtinguin. Però que es carreguin inexorablement en el Deute totes les pèrdues, començant per les més precioses: les vides humanes, les vides d'obrers, comptant-hi les dels anomenats esquirols, perquè no podrà ningú demostrar que els injuriats i calumniats amb aquesta paraula d'intenció odiosa, no siguin homes i no siguin obrers, tan veritables, i sovint molt més veritables obrers que els seus agressors.

* * *

Aquests articles meus, no són més que els croquis o els esbossos del madur estudi que a cada aspecte de la gravíssima qüestió caldria. En conjunt representen als meus propis ulls la *Introducció* a la tasca urgent, necessària, d'altíssima conveniència social i veritable caritat cristiana, de desfer el teixit de sofismes congriats al voltant d'una idea, d'un principi, que als meus ulls és diabòlic: la vaga. Creieu-me, lectors, amics, sociòlegs, que em llegiu. Creieu en la paraula sincera d'un home honrat que duu el feix i l'experiència de trenta quatre anys de vida de treballador. La vaga és el resum actiu de totes les blasfèmies revolucionàries contra l'ordre social cristià. És una síntesi filosòfica anticristiana. Jo ho veig així, i els terribles fruits de cada dia, fruits de sang, de terror, de mort, d'odi i blasfèmia ho confirmen. Deixeu-m'ho dir, d'una vegada. La vaga és el *Non serviam;* és la llavor sinistrament fructificant en terra adobada, que llançà en rebellió contra el treball, llei, obra i glòria de Déu, Satanàs, *el primer vaguista.*

Diuen que la vaga està admesa a tots els codis del món, per això no és raó d'acceptar-la, perquè la major part de codis del món estatueixen el divorci, abominable institució germana, certament, de la vaga en l'esperit i la intenció. Però a fi de comptes és obra de trenta anys, la legislació i la filosofia de la vaga. Trenta anys, que són en la història? El fals camí que s'hagi emprès en trenta anys, caldrà rectificar-lo i anar enrera. Llegeixo que la vaga general que esclatà a Barcelona el 13 de febrer de 1902, la vaga general preparada per Ferrer Guàrdia, va ésser *la primera vaga general d'Europa* (8). És just que surtin defensors de l'ordre social allí mateix on ha començat l'escomensa. És just que comenci la reparació, el desgreuge, la refutació, allí mateix on s'han experimentat els primers terribles efectes, l'espaventosa hemorràgia obrera produïda per la negra i la infernal doctrina.

(8) T. Caravaca i A. Orts-Ramos, *Historia ilustrada de la Revolución Española* (1870-1931). Tomo I.

Una exposició-símbol

Els lectors es faran càrrec de la impossibilitat d'atendre a dues o tres campanyes alhora. La urgentíssima atenció al terrorisme sindicalista, efecte de les propagandes revolucionàries de tants anys, ha eclipsat la nostra intervenció no menys actual i no menys urgentíssima contra el laïcisme de l'ensenyament, per ajudar als bons en el greu problema escolar que tenim a sobre. Hi ha tants sectors, a més, inèdits a la intervenció cristiana! Un d'ells és l'ofensiva combinada del Nu artístic i del Nudisme, culminació de la qual serà la pròxima *Exposició-Concurs de Nu,* que malauradament es prepara, organitzada pel Círcol Artístic, i que es projecta celebrar durant el mes de novembre o desembre, amb les agreujants circumstàncies d'*oficialitat* i *popularitat* que li volen donar els seus mal encaminats organitzadors. Tots els meus amics poden fer-se càrrec que el temps em manca en absolut per a ocupar-me'n, essent així que és indispensable que sorgeixi una veu honrada i cristiana per a oposar-se a una iniciativa que representa una escomesa amb tota la mala intenció contra la moral cristiana. D'ací estant remercio l'estimat confrare *El Matí* per la reproducció dels meus articles, i segueixo cridant el S. O. S., cridant a socors, a qual objecte em permeto cridar fraternalment d'ací estant els amics del Círcol Artístic de Sant Lluc, per tal que, fent honor a les ensenyances del gran Doctor de Catalunya, que fou el seu consiliari i inspirador, el Dr. Torras i Bages, el gran mestre de l'estètica cristiana, debelador del *Culte de la Carn,* s'oposin amb totes llurs forces a que sigui una realitat l'indesitjable esdeveniment que es prepara i el qual es vol rodejar de significacions, el conjunt de les quals és equivalent al símbol del retorn al Paganisme.

R. R.

ACADEMIA BAIXAS
Carrer Pi, 1, primer - BARCELONA
DIBUIX I PINTURA
Dibuixos artístics i industrials. Classes per a les escoles d'Arquitectura, Enginyers, Aparelladors, Peritatges i Belles Arts.
Local amb entrada independent per a senyoretes

La tàctica de les dretes

PER GASTON GERARD

Ens equivocaríem de mig a mig si creguéssim que l'obsessió que els nostres enemics mostren respecte de l'obra de les dretes és filla de la por que aquestes els inspiren quan els combaten per tots quatre costats.

La tasca de combatre l'enemic té dues manifestacions: una, la de posar de relleu tots els seus propis defectes i la inestabilitat de les seves obres; altra, la de procurar enfortir-nos nosaltres mateixos, prescindint de l'atac als contraris. Una i altra tenen actualitat i una i altra cal que siguin portades a terme amb tot el braó necessari.

Però repetim que ens equivocaríem si arribàvem a creure que la por de les esquerres deriva dels nostres atacs, principalment. No, la por que ens tenen i que a cada moment es manifesta és perquè saben que nosaltres ens anem envigorint i que la nostra força va creixent en tots els instants, perquè, a la fi, hem arribat a trobar el punt d'enllaç entre tots els elements dretans: *el punt social.*

* * *

Quan davant les equivocacions a tots paleses dels homes que avui manen, aquests acuden a les seves reunions i tronen contra les dretes, deixem-los tranquils i no ens hi encaparrem. En els primers temps del règim, mai no atacaven les dretes. Per què? Per la raó senzilla que les consideraven ben mortes, escaparrades, sense contingut, sense esperit i sense cos. I un valor menyspreable no ha d'ésser atacat, car per si sol haurà de morir, necessàriament.

Ara s'han adonat els esquerrans que l'opinió fuig dia per dia de les seves mans i s'apressen a mantenir-la. Per què els fuig, l'opinió? Senzillament: perquè, pobra gent impreparada per a tota tasca de govern, no n'encerten ni una. I davant la destrucció que suposa la seva tàctica negativa i desorbitada, procuren mostrar a la seva gent la força de les dretes per a veure si així, contra l'enemic comú, aconsegueixen aglutinar altre cop les forces perdudes per la seva incapacitat i per la seva manca de sentit de govern.

La caixa dels trons es reserva únicament per a les grans solemnitats. I avui, que veuen que les majories governamentals es descomponen, que els partits esquerrans s'esquerden, que el poble cada dia va de mal en pitjor en tots els problemes, s'apressen, no pas a parlar de solucions de problemes, sinó a malparlar dels d'en front, ja que saben que, per la ignorància de molts dels seus, l'efecte d'aquesta tàctica és segur i eficaç.

* * *

Nosaltres, però, ens equivocaríem si, seguint la mateixa tàctica, ens dedicàvem únicament a atacar les esquerres. Hem de fer-ho, sí; però no pas com a tasca única i ni tan sols com a tàctica principal.

Més que atacar l'enemic, ens interessa fortificar la nostra unió i ajudar a créixer i enrobustir les nostres pròpies obres. I així farem més en favor de l'espiritualitat nostra afavorint la creació d'escoles privades, protegint i estenen la premsa catòlica, fortificant els rengles de l'Acció Catòlica, mostrant-nos cada dia més forts en el nostre esperit, subvenint a les necessitats de l'Església amb tots els nostres mitjans, que no pas dient dels altres totes aquelles coses que justament en podem dir.

Aquesta tàctica negativa, des del nostre punt de vista, ja la faran ells. Ja curaran ells de no deixar d'atacar-nos, de no deixar de vexar-nos, de no deixar el nostre nom en l'oblit. Nosaltres, en canvi, envigorint les nostres institucions, preparem un atac més a fons que no pas dient d'ells tots els penjaments ben encertats a què es fan creditors mitjançant tots els desencerts i les equivocacions, que són el seu pa de cada dia.

Ells han sembrat vents de demagògia i cal que els endeguin i recullin. Ells han encès les passions entre la seva gent, i cal que ells mateixos les apaguin. Ells han escampat tempestes en tota la nostra terra, i cal que ells mateixos les calmin i en sofreixin els efectes.

Indiferents davant els seus problemes? No, indiferents, no, ja que, en definitiva, els mateixos problemes d'ells són els nostres. Però indiferents davant les seves caigudes, sí, ja que, a la llarga, aquestes les han de solventar dins de casa seva i el nostre combat no faria sinó donar-los motius per a combatre'ns i desviar així l'objectiu de ço que el veritable poble ara els exigeix.

Escoles, diaris, culte i clerecia, agrupacions de joventut, formació d'esperit, catequesi, Acció Catòlica, en una paraula: heus ací el programa d'acció dels veritables homes de dreta, en el qual ens podem trobar tots plegats i cal que ens hi trobem, sense divisions, sense rancúnies, sense odis ni malvolences.

Mentre nosaltres ens anem fortificant, ells es van afeblint. En canvi, amb la política exclusiva d'atacs i de cops no faríem més que fortificar-los també a ells i rebaixar el nivell de les nostres forces.

VALORS DE RENDA
Informació
(Sense compromís per al consultant)
Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda
L. GOMIS Corredor de Canvi i Borsa - Fontanella, 15

Moviment catòlic

Les vacances de Pius XI. — El dia 10 de febrer de 1929, vigília de la signatura del Tractat del Laterà, tinguérem ocasió de parlar, amb un notable periodista catòlic, del gran acte de Pius XI. El nostre amic ens digué: "Ja ho veig; aquest Sant Pare estava acostumat als viatges i a les excursions alpines, i ara no pot aguantar la clausura vaticana. Per això fa aquest tractat, que li permetrà fer viatges i excursions, sempre que ho desitgi."

Després del tractat del dia 11 de febrer de 1929, la primera vegada que Pius XI sortí del Vaticà, fou el dia 20 de desembre d'aquell any, per a traslladar-se exclusivament al Laterà i celebrar una Missa resada en la basílica, on havia rebut l'ordenació sacerdotal, feia aquell dia cinquanta anys. Sortí per segona vegada del Vaticà el dia 24 d'abril de 1931, que anà a inaugurar el nou Collegi de *Propaganda Fide,* erigit en el Janícol. Enguany ha sortit diverses vegades del Vaticà. El dia de l'Ascensió anà a fer una de les visites prescrites per a guanyar el Jubileu de l'Any Sant, la de la basílica laterana. El dia 30 de juny anà a fer la visita de Sant Pau extramurs.

Més recentment ha fet una breu excursió a Castel Gandolfo, per a veure el palau pontifici, ja preparat per a residència d'estiu dels Papes. Però, després d'una veritable visita d'inspecció, Pius XI ha continuat residint al palau del Vaticà. Per a un home de setanta sis anys, com Pius XI, seria molt convenient passar uns quants dies a Castel Gandolfo, per a respirar bons aires i restaurar les forces. Però aquella *sollicitudo omnium Ecclesiarum,* que gairebé no deixava respirar l'apòstol Sant Pau, en els primers temps de la propagació del cristianisme, aconsella per ara no moure's del Vaticà, a desgrat de la calor extenuant que fa en aquell indret de Roma.

Si més no, podria fer avistar perquè fossin suspeses les romeries durant l'estiu, i així estalviar-se les audiències de les peregrinacions nombroses. Però Pius XI desitja que molts catòlics puguin aprofitar les vacances d'estiu per tal d'anar a Roma; i no vol privar els pelegrins de la visita al Sant Pare. Adhuc en els dies més xafogosos del present estiu, Pius XI ha volgut rebre multituds de milers de pelegrins, ha donat a besar la mà a tots els visitants, ha sostingut diàlegs amb molts d'ells i ha pronunciat llargs discursos en diferents idiomes.

Més endavant, suspendrà les audiències durant una setmana per a practicar, amb tota intensitat, Exercicis Espirituals, i després continuarà les seves tasques de sempre.

No tot són avantatges per als que manen. Els principals collaboradors de Pius XI han d'absentar-se uns quants dies de Roma, perquè el Papa els obliga a reposar de les tasques ordinàries. Però com que a ell no el pot manar cap persona humana, no es dóna ni un dia de repòs o de distracció.

Davant d'un greu perill, tots els catòlics d'Alsàcia s'uneixen. — En aquesta regió de França tots els alumnes de les escoles primàries i secundàries tenen l'obligació de seguir l'ensenyança religiosa. Per a eximir-se d'aquesta obligació cal recórrer al sots-prefecte per a l'ensenyança primària i al rector de la Universitat per a l'ensenyança secundària, els quals han de decidir si la dispensa és justificada. Fins ara ha estat reduït el nombre dels que l'han obtinguda. Els sectaris han manifestat llur indignació perquè, catorze anys després de la unió amb França laica, de 215.927 alumnes sotmesos a l'obligació escolar, en l'ensenyança de les regions d'Alsàcia i Lorena, només 437 alumnes obtingueren dispensa de l'ensenyança religiosa en el curs 1932-1933.

A fi d'acontentar els sectaris, el sots-secretari d'Estat a la presidència del Consell de ministres, amb data del 27 del juny passat, dirigí una circular a les autoritats acadèmiques d'Alsàcia i de Lorena, ordenant que els alumnes de les escoles primàries i secundàries siguin dispensats de l'ensenyança religiosa per una simple declaració dels pares o dels tutors, adreçada al director de l'establiment escolar.

Davant d'aquest greu perill, tots els catòlics d'Alsàcia s'han unit sincerament, prescindint de preocupacions poc essencials i de discrepàncies polítiques, i han protestat enèrgicament contra la circular del sots-secretari de la presidència.

Representants de tota mena de grans organitzacions catòliques han format un Comitè de defensa religiosa, i, com a primer acte, han publicat una declaració contra l'esmentada circular.

L'argument fonamental d'aquesta declaració és que la circular introdueix en el dret públic un principi nou molt singular, segons el qual un ciutadà pot, per una simple declaració de la seva voluntat, alliberar-se d'una obligació que la llei li imposa; i que l'aplicació d'aquest principi al conjunt de les obligacions legals seria la destrucció de l'ordre social. Un altre argument és que l'aplicació d'aquest principi exorbitant de dret comú només a les matèries religioses, és un lamentable menyspreu del valor moral de la religió.

També diu la declaració que els motius que han inspirat la circular són una ofensa a França i als governants, i protesta contra aquesta nova explotació abusiva de la noble idea de la llibertat de consciència, amb l'únic objecte de perjudicar la religió.

El XIII Congrés de la "Pax Romana" a Luxemburg. — Aquesta meritíssima associació escolar internacional ha celebrat les sessions d'aquest estiu a la capital de Luxemburg. El tema ha estat: *L'acció social de l'estudiant catòlic i els seus aspectes professionals.* Hi han pres part més de 250 delegats d'una vintena de nacions. Les autoritats de Luxemburg feren honor al XIII Congrés, que fou inaugurat el dia 5 d'agost.

La pau internacional és l'objecte de la meritíssima associació escolar catòlica. El problema social, tractat en el XIII Congrés, és un dels que més interessa a la pau internacional. Han estat degudament glossades les encícliques *Rerum Novarum* i *Quadragesimo anno.*

Han estat especialment remarcades les orientacions de M. Dupong, el qual ha dit: "Avui dia no hi ha res tan necessari com la idea i l'acció social. Ens trobem en ple fracàs del capitalisme individua-

lista i del socialisme. Una nova doctrina va emergint més i més: la de l'Estat corporatiu. Els estudiants catòlics tenen l'imperiós deure d'aprendre no solament els principis de la doctrina social catòlica, sinó també la tècnica de la reforma social, que exigeix la nostra societat."

Monsenyor de la Serre, vice-rector de l'Institut catòlic de París, ha posat Frederic Ozanam, l'escolar que va fundar les Conferències de Sant Vicenç de Paül, com a model d'estudiants catòlics, apòstols de la veritat i de la caritat. Ha dit també que l'apologètica d'Ozanam es basà en la pietat i l'estudi, i se sostingué amb una confiança sobrenatural i obstinada.

Moltíssimes altres idees interessants han estat expressades en el XIII Congrés de la *Pax Romana*.

El cinquantenari de Marx

PER JOSEP MARIA GICH

EL FRACÀS DEL MARXISME

Aquest any 1933 en fa cinquanta de la mort del famós agitador jueu, pare del socialisme actual, Carles Marx. Nascut a Tréveris, l'any 1818, morí a Londres l'any 1883, després d'una vida fortament agitada i passada en diferents països on era portat unes vegades per la seva afició a estudiar fenòmens socials i altres vegades obligat per les conseqüències de les pròpies idees i projectes.

No es pot negar, però, que ha estat Marx un dels homes que més forta empremta ha deixat en la societat contemporània, ja que aprofità totes les ànsies de renovellament de la mateixa vestint-les amb un ropatge científic que durant algun temps ha enlluernat molts esperits poc amics d'analitzar el món que els rodeja.

D'acord amb Engels, l'any 1847 llençava el seu "Manifest del partit comunista", i més tard, en 1867, exposava tota la seva teoria de la famosa obra "El Capital, crítica de l'economia política", de la que apareixia el primer volum en la data susdita i el segon l'any 1880. Aviat una edició francesa popularitzava el treball de Carles Marx, i el mateix s'estenia a tot el món que pensava haver trobat en les seves pàgines un aparell científic de la doctrina socialista.

Quina era, en resum, aquesta doctrina? Pot reduir-se a quatre principis fonamentals que fixarem així: el capital és el fruit de l'expoliació del treball del proletariat; el capital s'acumula i es concentra ràpidament en poques mans; el capital és l'instrument de l'opressió del proletariat; i el capital prepara amb la seva concentració mateixa el cataclisme que substituirà el règim social d'ara pel collectivisme.

La demostració de la doctrina marxista es vol trobar en la noció del valor en canvi que, segons Marx, prové únicament del treball, essent totes les mercaderies "treball humà cristallitzat". Per tant, en el règim capitalista, es defrauda a l'obrer una part del preu del seu treball, essent aquesta defraudació l'origen del capital.

Com es deixa defraudar l'obrer? Per ésser el més feble i perquè l'obrer produeix més de ço que li és estrictament necessari per a la seva subsistència. I l'excés és acaparat pels capitalistes.

Després Marx reconstrueix la història econòmica i pretén demostrar que els progressos del capitalisme (centralització de les indústries, concentració de capitals en un nombre petit de mans i empobriment de les masses) són cosa fatal, ràpida i absoluta. Així es genera aquesta multitud enorme de proletaris, cada dia més nombrosa i cada dia més miserable, arribant un moment en què la piràmide social, enlloc d'estar assentada damunt la seva base, reposarà en realitat damunt el vèrtix de la mateixa. I anunciant, últimament, que la lluita de classes (motor, segons ell, de tota evolució històrica, produirà el cataclisme que enfonsarà l'ordre de coses actual, cedint el pas al collectivisme.

La doctrina marxista deriva en bona part d'haver viscut Marx a Anglaterra durant l'època de la més ràpida expansió del capitalisme i de la transició precipitada de la petita a la gran empresa, particularment dins el ram tèxtil, ço que li va fer acceptar com llei fonamental el que no era més que fenomen passatger; i deriva també de la seva base de materialisme històric que l'obliga a prescindir, en la seva doctrina de la lluita per la vida, de tota mena d'estímuls i motors morals, tan importants com els econòmics, almenys!

Avui els fets han desmentit tot l'aparell científic de Marx. Ni la concentració de fortunes ha vingut en els termes predits (doncs si és cert que han crescut les grans fortues, han augmentat en proporcions enormement més grans les fortunes mitjanes i petites); ni s'ha presentat l'empobriment de les masses com a conseqüència de les lleis econòmiques (doncs si ara es mostra dit empobriment cal culpar-ne en bona part als mètodes socialistes, precisament); ni la seva teoria del valor (tampoc original d'ell) ha resistit la més lleugera crítica científica. Marx científicament, doncs ha fracassat.

Ha fracassat igualment la seva doctrina en la pràctica? El món actual pot contemplar l'assaig de Rússia, on segons dades del "Journal des Débats" en començar l'any 1933, un quilo de carn costa 20 rubles (265 francs) i un quilo de mantega 75 rubles (993'75 francs), amb tot i els èxits oficials del Pla Quinquennal; i pot presenciar l'espectacle dels trenta milions de parats, atribuïble en part al desballestament produït pel socialisme des del Poder arreu del món.

Totjust, doncs, celebrant el primer cinquantenari del traspàs de Marx, el crit de guerra anti-marxista ha sonat com un nou crit de llibertat i de redempció. Poca ha estat la durada del cientificisme socialista de l'autor de "El Capital"!

JA SOU SUBSCRIPTORS DE
CATALUNYA SOCIAL?

La misericòrdia cristiana. - Els seus destructors, els seus factors i les seves lleis

Diu l'Illm. Bisbe Torras i Bages: "Quan es parla molt d'una cosa senyal que molt escasseja". Tal esdevé amb la paraula: fraternitat.

Són legió els qui en mítings es valen d'aquest mot per aconseguir celebritat i atraure's les multituds que embadalides els escolten.

Àdhuc els enemics més aferrissats de la nostra Religió, amb una força que fa estremir les generacions totes, fan ressonar d'un indret a l'altre de la terra aquesta mateixa paraula, cridant: ¡Visca la fraternitat! ¡Tots som germans, i com a tals ens hem d'estimar!

Si hom es deixés portar per la impressió del moment, creuria que els homes no són homes, sinó que s'han convertit en serafins, i que hom no està en la terra, sinó que ha estat traslladat al cel, la pàtria dels veritables amadors.

No obstant això, la realitat és ben diferent. Ho comprova l'experiència. Mentre molts tenen en llurs llavis la paraula *germà,* en llur cor tenen la paraula *enemic,* i en llurs mans el punyal per a conquerir la fraternitat a costa dels seus germans. Mentre molts escriuen amb lletres ben llegidores aquesta paraula fraternitat, en canvi, amb llurs doctrines perverses encenen el foc de la discòrdia, excitant els ànims dels uns contra els altres. Tot corrobora la màxima suara esmentada: "Quan es parla molt d'una cosa senyal que escasseja".

* * *

Però el comble de la gosadia socialista és pretendre la paternitat de la paraula susdita. ¡Pretensió absurda! La *paternitat* de la fraternitat correspon de dret a Jesucrist.

Diu l'esmentat Bisbe: "La fraternitat universal desapareix des del moment en què no existeix — pels incrèduls — una fraternitat universal. Ésser germans significa venir tots d'un mateix pare, i negat aquest origen la paraula fraternitat és una cosa buida i no res més. Per això solament el Cristianisme ha pogut dir: "Tota la llei consisteix en què els homes s'estimin uns als altres."

Comprova meravellosament la paternitat d'aquest mot "germanor" a favor de Jesucrist la paràbola de l'Evangeli de la present dominica.

Per copsar-ne tot el sentit, cal saber que els Jueus ensenyaven que el proïsme eren els mateixos Jueus. Els forasters els consideraven com enemics, i conseqüentment era lícit odiar-los.

Endemés, cal situar-nos a la Judea. Jerusalem està damunt una cadena de maiols d'una discreta altura, a 700 metres damunt el nivell del mar. D'allí parteix un camí que baixa a la vall del Jordà i passa per la ciutat de Jericó, introduint-se en altres paratges més enllà del Jordà mateix.

El trajecte d'aquest via entre Jerusalem i Jericó és d'uns 20 quilòmetres. En temps de Jesucrist era infectat de lladres, famosíssims pels atracaments i assassinats que cometien freqüentment. S'anomenava Adommin, equivalent a "Lloc de sang", com testimoniejà S. Jeroni.

Actualment encara resulta perillós, car molts pelegrinatges no poden baixar al Jordà sense la protecció d'un escamot de soldats turcs. Les sobtades giragonses del camí, el terreny escabrós i les coves que arreu es troben, faciliten la labor sagnant dels malfactors.

S'apoderen del vianant, el despullen, el colpejen, i el deixen estès en terra, nu i mal ferit.

* * *

És el símil de què es val Jesús en la paràbola d'avui. Un home, diu, baixava de Jerusalem a Jericó, i el malferiren, deixant-lo a la vora del camí. S'esqueia passar per davant d'ell un sacerdot i un levita, i no en feren cas. Pessà finalment un samarità, i se'n compadí en tanta de manera, que guarí les seves llagues amb oli i vi, el muntà damunt l'aset, el portà a l'hostal i bestregué diners perquè el cuidessin degudament.

Exposat el símil, Jesús s'adreça al doctor qui li preguntà: Qui era el seu proïsme o germà?, i li diu: Què et sembla, ¿quin d'aquests tres — el sacerdot, el levita i el samarità — es mostrà germà del malferit? Es veié forçat a respondre: El qui obrà misericordiosament amb ell? Bé has respost. Fes tu el mateix i seràs veritable germà.

Ja que, segons Jesucrist, la germanor consisteix en l'exercici de la misericòrdia, escaurà parlar d'aquesta virtut assenyalant els seus destructors, els seus factors i les seves lleis.

* * *

Hom pregunta: Què és misericòrdia? La seva etimologia és: *Cor miseriæ datum,* un cor que es decanta a la misèria per a socórrer-la.

La misercòrdia és una cadena composta de diversos anells — la sensibilitat, la compassió, la pietat i l'amor — lligats de manera inefable per la caritat.

Una de les maneres principals de practicar la caritat és la misericòrdia.

Per a conéixer la seva vàlua i impedir que ànimes malèvoles ens arrabassin aquest tresor que portem des de naixença, assenyalarem primerament els destructors.

* * *

En primer terme posarem *les passions;* no totes, però assenyaladament aquelles que per llur exercici defugen la pietat.

L'odi, la venjança, la qual es complau en els mals del proïsme, són les que estronquen la deu abundosa de la misercòrdia.

Seria interminable explicar totes les raons i tots els camins pels quals les passions contrasten amb la pietat. Indicarem solament la causa primera que és l'*egoisme,* el qual diu tothora: primer jo, després jo, a continuació el meu gos i darrerament la Humanitat.

* * *

El segon destructor de la misericòrdia és la *falsa moral.* Generalment parlant, per tots els malvats la compassió és una *feblesa* en comptes d'una virtut.

Raonen així: "La història de la compassió és com la por: si hom se'n deixa apoderar ja no és home". ¿Pot donar-se cinisme més gran que una afirmació d'aquest calibre?

Però és la tesi de tots els delinqüents; per a cometre un delicte no es necessita misericòrdia. Llur tàctica rau en despullar-se de tot sentiment, en aquell moment, per aferrissar-se millor damunt la víctima. Són uns degenerats.

* * *

El tercer destructor són les *falses doctrines*.

El *materialisme*, amb la seva tesi evolucionista, no permet la compassió. El febles deterioren la nissaga. Cal deixar ben lliure el camp a la lluita per l'existència, on el fort prevalgui i el feble sigui eliminat.

L'*economista* pur és, així mateix, enemic de la pietat. La misèria, diu, és l'estímul del treball i el treball de la producció. La misèria no s'ha de socórrer.

També el *marxisme* sosté la tesi de la necessitat fatal de la misèria creixent. El joc ferotge i immoral de la demanda i de l'oferta, de deixar fer i deixar passar, cal, diu, deixar-lo lliure, fins a la crisi, i conseqüentment fins arribar a la revolta i desesperació dels miserables.

Totes les diverses teories *hedonístiques* — la moral del platxeri en antítesi amb la moral del deure — maten la compassió i la misericòrdia. Compartir el dolor del altres, sacrificar-se per socórrer-los, diuen, no és agradable ni higiènic.

Amb raó diu l'Escriptura Santa: *Viscera impiorum crudelia*, les entranyes dels impiadosos són tot crueltat.

* * *

Assenyalem ara els factors que contribueixen al desenvolupament de la misercòrdia.

Com esdevé en tota virtut, en la de la misericòrdia els factors uns són naturals, altres civils i altres sobrenaturals.

Naturalment, un caràcter mansuet, bo i sensible, és més inclinat a la misercòrdia que no pas un caràcter ferotge i cruel.

Civilment, l'educació contribueix moltíssim al foment de la virtut esmentada. Generalment parlant, els espectacles de ferotgia, de crueltat, de venjança, ens endureixen i exasperen, habituant-nos a sentir menys rubor de la barbàrie i menys pietat dels dissortats.

A penes sortits de la gran guerra, hem vist homes lliurar-se a la violència recíproca, no solament amb una inconsciència vergonyosa, sinó àdhuc amb una mena de voluptuositat despietada que escruixia.

Fomentar entre els joves la noblesa i generositat de sentiments, conrear aquesta porció d'altruïsme que la naturalesa ha posat en tots; mostrar-los la bellesa i la necessitat de la compassió, habituar-los a tractar els altres com voldrien ésser tractats ells mateixos; acostumar-los des dels primers anys a l'exercici de la pietat, no solament amb els homes, sinó àdhuc amb els animals, donar-los a llegir llibres on és ponderada la virtut de la gentilesa i de la humanitat, talment són mitjans excellents per a fomentar la misericòrdia.

* * *

Semblant eficàcia té l'experiència. La sala de l'hospital, l'habitació del pobre, la nuesa, la fam, la set, la paràlisi, la ruïna d'una família avesada a totes les comoditats, un pres, un exiliat, un que ha caigut en desgràcia són espectacles que exciten ultra tota paraula la virtut de la misericòrdia.

Però una eficàcia encara major té l'experiència personal del dolor. Per a saber sofrir amb els infeliços cal haver sofert. És necessari tastar la misèria i la fam per a comprendre i sentir llur amarguesa. No hi ha res més dolorós que el descendir i sortir per l'altra escala.

Així mateix, si no cal haver pecat per a compadir-se dels pecadors, cal, si més no, conèixer la pròpia feblesa.

* * *

Per damunt de tots aquests factors hem de collocar els *sobrenaturals*. Per a mostrar-nos misericordiosos amb el proïsme basta tenir el concepte grandiós que tots som fills d'un mateix Pare, i conseqüentment tots germans. Tots som membres de Crist i formem solidaritat, adés en la joia, adés en el dolor.

Cal saber que les obres de misericòrdia són les més agradables a Déu, i que elles seran sobretot el tema del judici final, essent gloriosament i exuberant premiades a mesura de la nostra misericòrdia.

Ho testimoniejà Jesucrist: "Benaurats el misericordiosos perquè aconseguiran misericòrdia. Amb la mesura que mesurareu, sereu mesurats. Doneu — misericòrdia — i se us donarà. Una mesura plena, ben pitjada i curulla".

Són també un gran factor: les escenes evangèliques. Déu, que es fa home per la pietat que ens té fins a morir en Creu, els seus perdons continuats, la seva bondat infinita, i assenyaladament totes les paràboles girant a l'entorn del perdó i de l'amor, ¿què, són sinó mitjans meravellosos per a moure'ns a la misericòrdia?

* * *

Diu el P. Fèlix: "Onsevulla que Déu ha dipositat una força, al costat hi ha posat una llei que fos la seva reguladora." Tal esdevé amb la força meravellosa que Déu ha posat en el nostre cor, des de naixença: la bondat i la misericòrdia. Per a esdevenir beneficiosa per a la Humanitat cal que sigui regulada per tres lleis.

La primera és: "*ajuntar el criteri a la misericòrdia*". En el cas d'una collisió de diverses virtuts, com és ara la misericòrdia i la justícia, ha de cedir el seu lloc la misericòrdia.

Un jutge, per exemple, no mancarà al seu deure precís de condemnar un delinqüent malgrat que li tingui compassió.

En canvi, un pare, un legislador, un mestre, un amo, un cap d'oficina o d'una Associació, adés en el manar, adés en el corregir, adés en el castigar, hauran de prendre per norma la llei primera: la misericòrdia.

Semblantment cal obrar en la collisió entre diversos motius de misericòrdia. Ha de prevaler el major.

Un cirurgià, per exemple, no ha de deixar caure de les seves mans el bisturí malgrat els crits dolorosos del malalt. La misericòrdia per la vida del pacient ha de sobrepassar la misericòrdia del moment actual.

Si és necessària l'energia per a realitzar una obra de misericòrdia, a voltes caldrà una energia encara major per a *no deixar-se aclofar pel sentiment.*

* * *

És la segona llei de la misericòrdia. El sentiment és sempre quelcom cec i inexpert, i conseqüentment subjecte a sorpreses i enganys.

N'hi ha prou amb pensar de què és capaç un advocat astut per a capgirar el judici dels qui formen un jurat.

És nombrosa la gent mentidera de professió que es dedica a explotar la pietat, servint-se de la misèria com d'un ofici.

Un vestit esquinçat i brut que l'han llogat o anat a robar; un braç aparentment manxol i ensems amagat; un poc de palla i quatre encenalls escampats de qualsevol manera en la primera habitació d'una casa per aparentar la misèria; un infantó raquític de la veïna, pres o llogat a tant l'hora per anar a demanar caritat; una relació de misèries i de penes inventades hàbilment i altres enginys i habilitats semblants, no són res més que *trucs* adreçats a enganyar les persones pietoses.

Guardeu-vos de la primera impressió i sapigueu distingir la misèria aparent de la misèria veritable.

És norma segura que la misèria veritable no és mai exhibicionista i declamatriu.

En canvi, malfieu-vos del captaire que crida a la porta de l'església implorant la caritat pública. Generalment són farsants i timadors.

Cerqueu la misèria amagada i vergonyant que tant abunda en les grans ciutats, com és ara, la d'aquella persona que ha tornat misèrrima sobtadament, que mulla la capçalera del llit amb llàgrimes tàcites. Són les veritablement miserables.

* * *

La tercera llei de la misericòrdia és *graduar la misericòrdia segons les persones i segons llurs necessitats.*

Pel que ateny les persones, hem de posar en primera línia aquelles amb les quals estem units amb llaços de sang, aquelles a qui devem agraïment segons la classe de favors rebuts.

Quant a les altres, no ens hem de guiar per la simpatia o antipatia. El títol que hem d'albirar és llur necessitat. Si esdevingués que la persona necessitada fos un enemic, millor; car aleshores, semblantment a la del Samarità del nostre evangeli, la nostra misericòrdia seria més virtuosa i meritòria.

* * *

Hom pregunta: *¿es pot i és lícit compadir-se de si mateix?*

Que es pot és evident, puix que és un fet que apareix tots els dies. Són legió, en canvi, els qui no senten pietat envers si mateixos.

L'home tanmateix, té el dret de desdoblegar-se, d'entrar dins de si i fer-se objecte del propi estudi i de la pròpia activitat. Àdhuc d'esguardar les pròpies misèries i compadir-se'n tot exclamant: *¡Dissortat de mi, quant em toca de sofrir en aquest món!*

Els Sants, generalment parlant, eren generosos amb els altres i rígids amb si mateixos, però no fins a l'extrem de no sentir pietat de llurs dolences.

Recordem-nos de N. P. S. Francesc, el qual demanà perdó al seu germà ase — el cos — per haver-lo tractat tan malament.

Per motius enlairats hom pot físicament subjectar el propi cos a qualsevol penalitat i el propi esperit a qualsevol angoixa, però no fins a trossejar-lo.

Moralment caldrà que hom reprovi, es dolgui, i àdhuc es puneixi per haver pecat.

No obstant això, mostrar certa compassió envers si mateix és una prova de criteri i del fet que hom coneix la pròpia feblesa. És el punt de partida del propi millorament.

L'Eclesiàstic diu: *Miserere animæ tuæ placens Deo.* Compadir-se de la pròpia ànima és agradable a Déu.

Portem damunt una carn rebel, però feble; som una barreja de bé i de mal, d'inclinacions bones i de passions malastrugues.

En caure, humiliem-nos, però no ens descoratgem. Hem d'exclamar seguidament: *Terra dedit fructum suum.* La terra ha donat el seu fruit i tornar a confiar en Déu.

* * *

En la pràctica de la virtut no hem d'ésser massa exigents amb nosaltres mateixos.

Hem de desitjar la perfecció, però contentant-nos amb el que puguem donar, reconeixent que no ho podem tot i que som febles.

Si Déu ens ha donat un talent, no envegem aquell a qui n'ha donat deu. Si hem de combatre contra moltes passions fortes, no ens envilim, esguardant aquells els quals Déu ha concedit el do sublim de no sentir llur estímul.

No envegem la innocència quan davant nostre tenim ben obert el camí de la penitència.

Desconfiem de la nostra feblesa, però calculem així mateix la nostra resistència.

Si Déu ens destina per a coses grans, no reconeixem solament la nostra impotència, sinó àdhuc les nostres forces.

Cal ésser coneixedors de nostres defectes, però també de les nostres qualitats.

No ens hem de desesperar, sinó treballar; hem d'humiliar-nos, però no amagar-nos; hem d'esperar-ho tot de Déu, però coratjosos a cooperar a la seva gràcia.

Finalment, tractem-nos com tractem els altres, ço és, amb caritat i misericòrdia. D'aquesta manera aconseguirem anar de virtut en virtut, realitzant ascensions morals meravelloses.

MAS & ROCA

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

L'orientació socialista com a programa de justícia social

PER ENRIC PRAT DE LA RIBA

(*Continuació*)

Els èxits del socialisme

Els èxits del socialisme, i les conquestes realitzades entre les masses de tots els països més o menys industrialitzats, es deuen en primer lloc, al fet que és el socialisme un començament de programa per a organitzar la societat des del punt de mira de l'interès de tots, i per tant, dels qui menys atesos estan per l'organització present. En segon lloc, perquè és una tendència que té una certa raó d'ésser donada l'evolució econòmica del món. Abans, encara que fos el principi d'injustícies, calia fomentar i donar llibertat a tots els mitjans possibles de major producció. Calia fins permetre arbitrarietats, però amb el bon fi que la humanitat no passés fam. La humanitat sofria freqüents períodes de fam. Calia estimular la iniciativa individual i donar absoluta llibertat econòmica per fomentar la producció i augmentar-la. Però avui la humanitat més aviat pateix d'un excés d'abundància. Ja no cal vigilar perquè no faltin aliments i productes, sinó el que urgeix és — i aquesta és la preocupació dominant del socialisme — que es reparteixi adequadament.

La societat ja pot preocupar-se, com fa el socialisme, per damunt de tota altra cosa, del repartiment. Precisament si el capitalisme no es pot desenvolupar és perquè no sap distribuir. I en tercer lloc perquè es proposa posar remei a una injustícia que és que els obrers i empleats d'oficina, en una paraula, els assalariats, si exceptuem els qui ocupen els alts càrrecs, no han participat en els progressos del maquinisme, encara que indiscutiblement han millorat, com ho han fet els qui tenen capital.

¿És el programa socialista el millor, o tan sols un bon programa per a portar el benestar econòmic a tots els ciutadans d'un país?

¿És el programa socialista el millor, o tan sols un bon programa per a portar el benestar econòmic a tots els ciutadans d'un país? Si el socialisme que és una teoria, en front del capitalisme que és una realitat, té un concepte de justícia social superior al que té el capitalisme present, ja que mira i vol distribuir a tots els ciutadans per un igual, en lloc de conformar-se impassible amb la distribució que fan les lleis econòmiques i jurídiques vigents, vol organitzar l'economia, i això és un error, sense tenir en compte els valors econòmics de la producció.

El socialisme vol un determinat producte, comptant amb uns factors indeterminats i imaginaris. El primer factor imaginari amb què compta el socialisme és l'home econòmic, base de la seva teoria que no existeix: ni és fàcil que existeixi en un règim socialista.

Arguments en contra del socialisme

Per a no presentar-nos el socialisme una organització econòmica que inspiri l'escepticisme des del primer moment, per manca del mòbil econòmic més important de l'home en la vida econòmica que és el de l'avantatge econòmic personal o l'egoisme, els socialistes ens ofereixen com a motors de l'home productor, el sentiment de l'honor, la set de consideració i el temor a la vergonya o al menypreu. Els socialistes volen dissimular i obliden que els mòbils que ells presenten com a substituts del mòbil per excel·lència que és l'egoista, són els que menys força tenen. Demés, el socialisme no aprofita el mòbil del temor al càstig i espera de la recompensa, perquè en pur règim socialista l'obrer deu rebre la recompensa atenent exclusivament les hores de treball, que són, segons la seva doctrina, les que donen la mesura de valor del salari. Si l'home econòmic no té en un determinat règim econòmic els mòbils essencials de la vida econòmica, ¿aquesta podrà prosperar? Evidentment que no. Si en prescindim, ¿no anirem com ha passat a Rússia de cara a la misèria? Aquests són els primers arguments en contra del socialisme.

Jo no sé si d'aquí centenars d'anys l'economia haurà evolucionat de tal manera, abundarà tant la producció, tothom estarà tan satisfet, que per al seu normal funcionament no serà necessària la propietat privada. Avui, però, el benestar de la humanitat l'exigeix. La propietat privada dels mitjans de producció és el millor estímul per a produir i poder atendre les necessitats del consum universal.

Prescindint de les satisfaccions que proporciona la propietat privada i que són utilíssimes per a la vida social. La propietat privada és un instrument d'estabilitat de la demanda, d'equilibri econòmic entre la producció i el consum i, per tant, de progrés. I, per altra part, essent necessària la formació privada de capitals, que és una mena de propietat i que cal respectar, no fóra just per un cantó destruir el que cal per altra banda fomentar. La societat necessita renovar el seu utillatge industrial i econòmic general, com cases, obres públiques, etc., per al qual uns ciutadans deuen abstenir-se de consumir per formar un capital, per a la qual privació just és que hi hagi el dret de propietat, i el corresponent dret a la recompensa o renda o interès en proporció al servei *prestat* a la collectivitat i que ha de beneficiar tots els seus sectors.

La propietat privada dels mitjans de producció és el millor sistema de producció, i el que més pot afavorir la collectivitat, perquè el productor procura l'economicitat de la producció, que beneficia el consumidor, per a augmentar les seves vendes i d'aquesta manera acréixer els propis beneficis. Demés, amb la propietat i iniciativa privada dels mitjans de producció, naixeran més inactives d'ordre tècnic, nous invents que són precisament les premisses indispensables perquè tota la humanitat produeixi més i amb menys esforç i menys temps i s'alliberi d'aquesta manera del flagell de la misèria. Demés, la propietat privada és una institució justa que com a tal cal respectar perquè ajuda a complir amb el deure d'atendre les necessitats de la família sense que es pugui dir que perjudica la societat, sinó molt al contrari.

(*Continuarà*)

FOMENT DE PIETAT

OBRES TEATRALS

PER A HOMES

La Llum de l'Establia (Pastorets nous), per Mn. Marià Tubau, Prev. Quatre actes.
La Fúria. Drama, per F. Bonaventura. Tres actes.
Llar morent. Drama, per Mn. R. Saborit, prevere. Tres actes.
Ling-Fu. Comèdia, per V. Coma i Solei. Tres actes.
Els misteris de l'Hostal del Sol.
Una Creu vora el camí. Fantasia poemàtica, per Josep Miracle. Un acte.
Diners que sagnen. Comèdia dramàtica, per Mn. Francesc Gay. Tres actes.
La força de la tradició. Drama, per Joan Civit i Josep Farré. Tres actes.
Soldats de Crist. Episodi tràgic, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev.
Sang Tortozina. Drama històric, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.

PER A NOIES

L'Esposa virginal. Poema dramàtic, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.
Fabiola, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Quatre actes.
La Rosa beneïda. Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Tres actes.
La venjança de la reina. Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.

PER A NOIS

El màrtir de l'Eucaristia. Drama, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.
Quadrets i diàlegs catequístics, per Mn. Josep M.ª Viadin, Prev.

FOMENT DE PIETAT

BIBLIOTECA D'EXERCICIS

OBRA NOVA

Acaba de publicar-se el volum V d'aquesta Biblioteca i que porta per títol

Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Segona setmana **Primera part**

Volum de 296 pàgines
En rústega, **3** ptes.; enquadernat, **4'50** ptes.

FOMENT DE PIETAT

OBRA NOVA

Missió Providencial de Santa Teresa de Jesús Infant

per

Ferran de Sagarra i de Siscar

Volum de 192 pàgines
2 pessetes

BIBLIOTECA BALMES

Vol. IX Any 1933

Analecta Sacra Tarraconensia

FASCICLES PUBLICATS:

Fasc. I. **Ensayo sobre las consecuencias físico-matemáticas de la teoría tomista de la materia y forma,** por David García, C. M. F.
136 planes **8** ptes.

Fasc. II. **Estudis Històrics.**
288 planes **10** ptes.

EN PREMSA:

Fascicle III. **Bibliografia Hispànica.**

GORRES PER A BANY

SABATILLES, FLORS, ESPONGES, ETC.
LA MÉS EXTENSA VARIETAT DE MODELS

CASA ROSICH

CENTRAL:
Ronda de Sant Pere, núm. 7. – Telèfon 19923
SUCURSAL N.° 1:
Avinguda Portal de l'Àngel, 25. – Telèfon 19613
SUCURSAL N.° 2:
Carrer Tapineria, número 33. – Telèfon 12940

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA I TAPISSER
DECORADOR

MOBLES I OBJECTES D'ART I DE FANTASIA

AGENÇAMENT D'INTERIORS MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:
PASSEIG DE GRÀCIA, 36
TELÈFON 16825
B A R C E L O N A

JA SOU SUBSCRIPTORS DE

Catalunya Social?

FERROS I METALLS EN TUBS, PLANXES I BARRES, EINES I ACCESSORIS PER A MAQUINÀRIA, VIDRES I CRISTALLS

JOAN MAGRI

Sucursal a SABADELL:
Rambla, 65 :: Tel. 1938

Méndez Núñez, 14
Telèfon 17257
BARCELONA

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

RUBI
(Barcelona)
35
"ENDAVANT"
FRANQUEO CONCERTADO
CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA